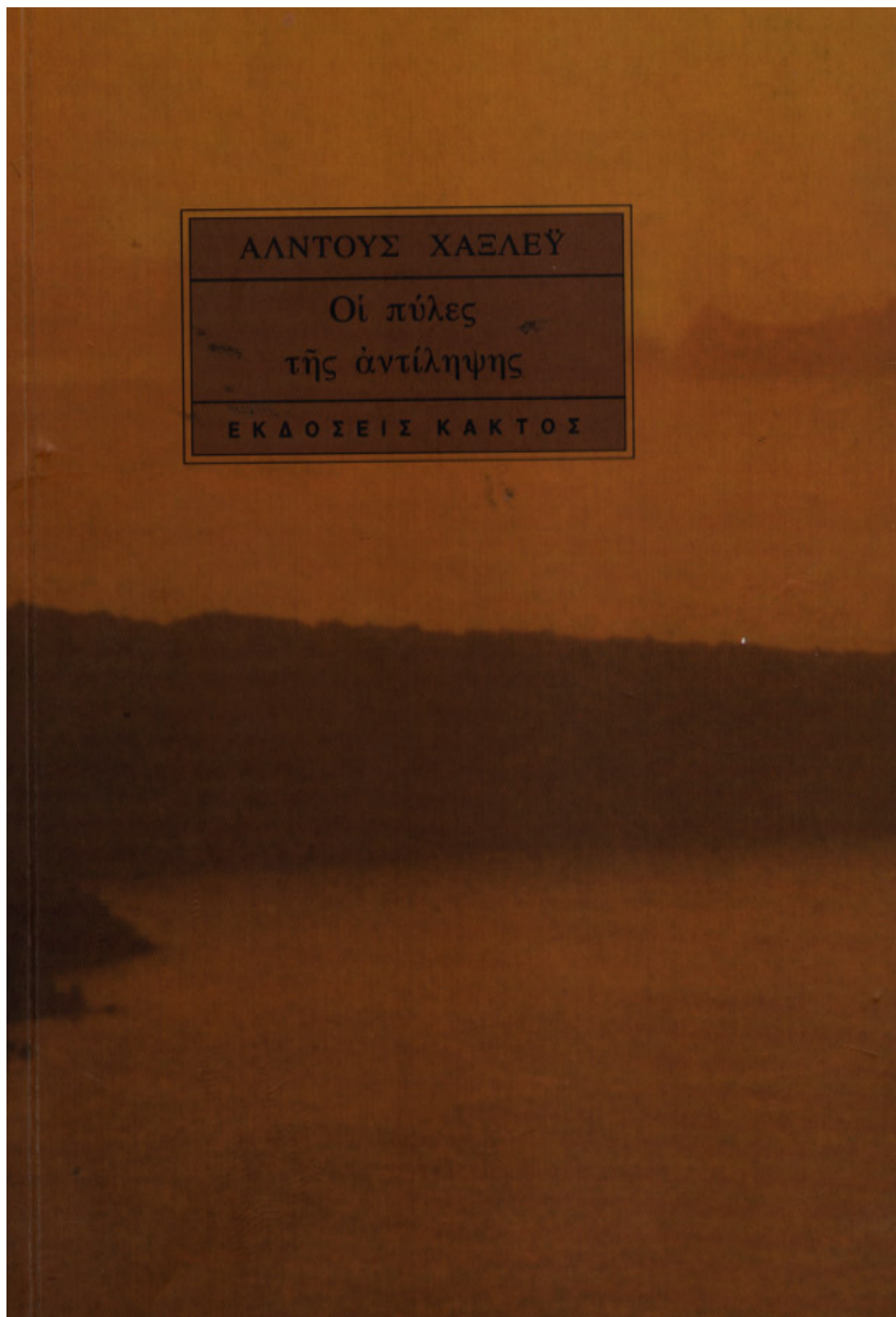

Δεν θυμάμαι τι ήρθε πρώτα στη ζωή μου. Ο Huxley ή οι Doors. Υποθέτω ότι η χρονική διαφορά ήταν μικρή. Το brave new world π.χ., υπάρχει ακόμα στη βιβλιοθήκη από μια ταπεινή αλλά τόσο χρήσιμη έκδοση «Βίπερ» της Πάπυρος Laruche από το μακρινό 1970.

Τότε, με ένα αντίτιμο 10 μόλις δραχμών μπορούσες να εξερευνήσεις το θαυμαστό καινούργιο κόσμο που εμπνεύστηκε ο Βρετανός συγγραφέας τον μεσοπόλεμο (1931).

Το να αγοράσεις, την ίδια εποχή, μεσοúσης της δικτατορίας, ένα single των Doors ήταν ακριβότερο και πιο περίπλοκο. Έφτανες πιο δύσκολα στην πληροφορία και ακολούθως στην εξερεύνησή της.

Το βέβαιο είναι ότι η μουσική των Doors έγινε αντικείμενο επεξεργασίας (μου) μετά το θάνατο του Morisson και την ταφή του στο Παρίσι. Υπάρχει και θέμα ηλικίας. Στα 13 δυσκολεύεσαι να ακουμπήσεις σε υποθέσεις που συνειδητοποιείς μετά την εφηβεία.

Όπως και να έχει, το '65 που συστάθηκαν σαν συγκρότημα οι Doors, εμπνεύστηκαν το όνομά τους από ένα μεταπολεμικό βιβλίο του Huxley, το γνωστό, πλέον, Doors of perception. Γράφτηκε το '54 και ο συγγραφέας του, εγκατέλειψε τον μάταιο κόσμο, εννέα χρόνια αργότερα και δύο χρόνια πριν γεννηθούν οι Doors.

Στις σελίδες του περιγράφεται η εμπειρία του συγγραφέα από τη χρήση μεσκαλίνης, αλλά και η ευρύτερη τοποθέτησή του στο θέμα των ναρκωτικών, η οποία βεβαίως απηχεί στην εποχή του.

Εκφράζει απόψεις οι οποίες στις μέρες μας μετά από το όργιο παραγωγής, διακίνησης και πώλησης των ναρκωτικών φαντάζουν παράλογες.

Αλλά δεν είναι απαραίτητα έτσι.

Αντιλαμβανόμαστε όλοι, ότι το θέμα είναι λεπτό, διότι εύκολα ένα

κείμενο μπορεί να ερμηνευτεί ως συμπαθές προς τη χρήση ναρκωτικών, μα τούτο, δεν έχει καμιά τέτοια πρόθεση. Βρίσκει, όμως, ενδιαφέρον το περιεχόμενο του συγκεκριμένου βιβλίου του Huxley, ο οποίος, το έγραψε μετά από αρκετή μελέτη, αλλά και ύστερα από το πείραμα να λάβει συγκεκριμένη δόση και να μαγνητοφωνηθούν οι συνομιλίες του με τον ερευνητή που παρακολουθούσε όλη τη διαδικασία.

Σύντομα φθάνει σε συγκεκριμένα συμπεράσματα για τον τρόπο που επιδρά το ναρκωτικό.
«...Η ικανότητα να θυμάται και να «σκέφτεται σωστά» μειώνεται ελάχιστα κι ίσως καθόλου.»

«...Οι οπτικές εντυπώσεις γίνονται πολύ πιο έντονες.»

«...Τα ερεθίσματα δεν υποτάσσονται άμεσα και αυτόματα στις έννοιες.»

«...Το ενδιαφέρον για το χώρο μειώνεται.»

«...Το ενδιαφέρον για το χρόνο τείνει προς το μηδέν.»

«...Αν και η ικανότητα να σκέφτεσαι μένει αναλλοίωτη, παρόλο που η αντίληψη των πραγμάτων βελτιώνεται σημαντικά, η θέληση αλλάζει βαθιά προς το χειρότερο.»

Και εδώ έρχεται η στιγμή μιας συνειδητοποίησης καθώς μας λέει ότι:

«... ο άνθρωπος που παίρνει μεσκαλίνη δεν βλέπει κανένα λόγο για να κάνει κάτι το ιδιαίτερο και βρίσκει όλες τις αιτίες που σε κανονικές περιστάσεις τον έκαναν να ενεργεί και να υποφέρει, εντελώς ασήμαντες. Δεν ενοχλείται από αυτές για τον απλό λόγο ότι έχει καλύτερα πράγματα να σκεφτεί»

Συμπερασματικά σημειώνει:

«...το ότι είναι καλύτερα είναι προφανές σε όσους παίρνουν μεσκαλίνη και που καταφεύγουν στο ναρκωτικό αυτό με γερό σπινό και μη διαταραγμένο νου»

Πιο κάτω συνεχίζει σε ένα μοτίβο που φαντάζει εφιαλτικό, όπου ισχυρίζεται πως:

«Φαίνεται πολύ απίθανο να μπορέσει ποτέ όλη ανθρωπότητα να κάνει χωρίς Τεχνητούς Παραδείσους. Οι περισσότεροι ζουν με ένα τρόπο που στη χειρότερη περίπτωση είναι οδυνηρός και στην καλύτερη μονότονος, φτωχός, περιορισμένος. Η επιθυμία να ξεφύγουν, ο πόθος να υπερβούν τους εαυτούς τους έστω και για λίγες στιγμές είναι και πάντα ήταν μια από τις κυριότερες τάσεις της ψυχής.»

Αναφέρεται στον καπνό και στο αλκοόλ, λέγοντας πως «ξοδεύουμε περισσότερα χρήματα για τσιγάρα και ποτά απ' ό,τι για την μόρφωσή μας, γεγονός που δεν πρέπει να μας προκαλεί έκπληξη διότι η ανάγκη να ξεφύγουμε από τον εαυτό μας και το περιβάλλον μας υπάρχει σχεδόν στον καθένα μας για πάντα»

Φθάνει έτσι στις λέξεις κλειδιά, γράφοντας πως: «...η Τέχνη και η Θρησκεία, τα καρναβάλια και οι γιορτές, ο χορός και τα ορατόρια όλα παίζουν το ρόλο, που παίζουν οι πόρτες στον Τοίχο.»

Διατείνεται πως: «Για τους περισσότερους ανθρώπους, η μεσκαλίνη είναι σχεδόν εντελώς

αβλαβής. Αντίθετα με το αλκοόλ, δεν οδηγεί αυτόν που την παίρνει σ' εκείνο το είδος των πράξεων χωρίς φραγμούς που έχει σαν αποτέλεσμα καβγάδες, εγκλήματα βίας και αυτοκινητιστικά δυστυχήματα»

Αναφέρεται στις παρατηρήσεις του Δρ. Τζ. Σ. Σλότκιν που συγχρωτίστηκε με κοινότητες Πεγιοτιστών και αναφέρει, πως: *«είναι όλοι ήσυχoi και ευγενικοί κι υπολογίζουν ο ένας τον άλλον. Δεν χάνουν το ρυθμό τους, δεν μπερδεύουν τα λόγια τους όπως θα έκανε ένας ναρκωμένος ή ένας μεθυσμένος. Είναι όλοι τους φιλόπονοι, συγκροτημένοι, ειρηνικοί»*

Ο Huxley ψάχνει να βρεί έναν τρόπο ώστε *«να είμαστε ανοιχτοί στο Πνεύμα, να κινδυνεύουμε λιγότερο να αρρωστήσουμε ψυχικά»*

και μέσα από την εμπειρία του εκτιμά ότι

«... ο άνθρωπος που θα επιστρέψει μέσα από την Πόρτα στον Τοίχο, δεν θα είναι ποτέ ίδιος με τον άνθρωπο που βγήκε. Θα είναι σοφότερος αλλά λιγότερος σίγουρος, ταπεινότερος στο να αναγνωρίζει την άγνοιά του, κι όμως καλύτερα οπλισμένος για να καταλάβει τη σχέση των λέξεων με τα πράγματα του συστηματικού τρόπου σκέψης, με το απύθμενο Μυστήριο που προσπαθεί, πάντοτε μάταια, να κατανοήσει.»